

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 7:22
סוף זמני ק"ש - 8:56
9:32 -
סוף זמן תפלה - 10:40
דף היומי לש"ק: ב"מ נ"ב

בס"ד, עש"ק פ' מצורע - שבת הגדול - שנת תשפ"ד לפ"ק

פרשת מצורע

א"ר לוי, לא נברא הניב הזה אלא להיות עד לשפתותיו של אדם. הא כיצד? אם אומר אדם טובה בפיו, שפתותיו נושקות זו לזו [על דרך הכתוב: "שפתים ישק משיב דברים נכוחים" (משלי כד:כו)]. אומר רעה - ברחו זה מזה ונתגלה הניב וכו' ואף הניב הזה הרע גרם לנוב עיר הכהנים שתיחרב.

ומעניין הוא שע"י הניב הרע של דואג נהרגו בנוב שמונים וחמשה כהנים - כמנין פ"ה.

עה"פ "עוד היום בנוב לעמוד" (ישעי' י:לב) דרשו חז"ל (סנהדרין צה): אותו היום נשתייר מְצוֹנָה של נוב. ופירש"י: דמפני עון שהיה להם לישראל על שנהרגו כהני נוב, קבע הקב"ה העונש עד אותו היום, ואותו יום בלבד נשתייר מזמן העונש, ואילו היה נלחם [סנחריב] בירושלים באותו היום היה כובשה, והכי משמע קרא: 'עוד היום' - אותו יום העמידו לסנחריב על ירושלים בעון נוב.

והנה מבואר בגמ' שם שאותו היום ה' ערב פסח, ובליל פסח נהרגו חילותיו של סנחריב.

ויש להבין - למה כלה עון הריגת נוב דוקא בערב פסח? עיין בערוך לנר שהסביר מפני שבערב פסח הוצרכו לכהנים מרובים - יותר מכל שאר ימות השנה, כדי שיתעסקו בהקרבת קרבנות הפסח של כל ישראל, ובערב פסח הרגישו ביותר את חסרון הכהנים שנהרגו בנוב.

ושמא יש להסביר את הענין בשני אופנים אחרים: א) לפי הדעת זקנים שהבאנו בתחילת דברינו, לימוד התורה היא הרפואה לעון לשון הרע. ובפשטות הכוונה היא שע"י הדיבור בדברי תורה נתכפרה העבירה של דיבור של לשון הרע. והנה, בליל פסח שיש מצוה של סיפור יציאת מצרים ומצות 'זהגדת לבנך', וכל עם ישראל עוסקים במצוות התלויות בדיבור, אין לך זמן מוכשר לכפר על עון לשון הרע יותר מהלילה הזה. ולכן נשארה עון הריגת נוב עיר הכהנים שבא ע"י סיפור לשון הרע עד ליל פסח.

ב) אחת מהזכויות שבגלגלן יצאו ישראל ממצרים [לבד ממה שלא שינו את שמם, לשונם, ומלבושם] היתה שלא היו בהם דלטורים [מלשינים] (עיין ויק"ר פל"ב:ה). וכיון שבליל פסח אנו מספרים אודות יציאת מצרים שזכו לה ע"י שלא היו בהם דלטורים ובעלי לשון הרע, לכן כדאי הוא לילה זה לכפר על עון לשון הרע שגרם להריגת נוב עיר הכהנים, ולכן נשתיירה אותו היום - ערב פסח, מְצוֹנָה של נוב.

"וכבס המטהר את בגדיו וגלח את כל שערו" (יד:ח). בס' חבצלת השרון איתא: בצפנת פענח (פ' מקץ) העיר, דבכל מקום שכתוב בתורה

"וזאת תהי' תורת המצורע" (יד:ב). בדעת זקנים מבעלי התוס' איתא: ומכאן סמכו רבותינו ז"ל (ערכין טז). לומר דעל לשון הרע נגעים באים. 'המצורע' - קרי ביה 'המוציא שם רע'. וגם מצינו ארבעה שנטרדו מן העולם ע"י לשונם - בלעם, דואג, ואחיתופל, וגיחזי וכו' כדאיתא בחלק (סנהדרין קו:). וכו' ועוד כתיב "מות וחיים ביד לשון" (משלי יח:כג). מות - אם ספר לשון הרע, והחיים - אם עסק בתורה. והתורה היא רפואתו של לשון הרע וכו' שע"י שהוא עוסק בתורה הוא נמנע מלשון הרע וכו'.

בין ארבעה ההדיוטות שנטרדו מן העולם ע"י לשונם נמנה דואג. ובירושלמי (פאה פ"א ה"א) מובא שדואג ואחיתופל היו להוטים אחרי לשון הרע.

ומצינו שתי פעמים שדיבר דואג לשון הרע על דוד. הפעם הראשונה היתה כששרתה על שאול רוח רעה, וביקשו אחד שיוכל לנגן לפניו, אמר דואג: "הנה ראיתי בן לישי בית הלחמי יודע נגן וגבור חיל ואיש מלחמה ונכון דבר ואיש תאר וה' עמו וגו'" (ש"א טז:יח), ואחז"ל (ע"י סנהדרין צג): כל הפסוק הזה לא אמרו דואג אלא בלשון הרע, "יודע נגן" - שיוודע לשאול, "גבור" - שיוודע להשיב, "איש מלחמה" - שיוודע לישא וליתן במלחמתה של תורה, "ונכון דבר" - שמבין דבר מתוך דבר, "איש תואר" - שמראה פנים בהלכה, "וה' עמו" - שהלכה כמותו בכל מקום. ככולם אמר להם שאול: יהונתן בני כמוהו. כיון שאמר לו 'וה' עמו" - דבר שגם בעצמו לא ה', חלש דעתו וקינא בו.

פעם השני' שדיבר דואג לשון הרע שמוזכרה בנ"ך היתה כשעזר אחימלך את דוד. ומבאר הרא"ש בפירושו עה"ת: בשעה שברח דוד מפני שאול ובא לבית אחימלך הכהן לנוב, וקיבלו ונתן לו לחם לאכול וחרב לחגור, והלך דואג שהיה שם וסיפר לשאול לשון הרע על אחימלך, שנא' "ויען דואג האדומי" (ש"א כב:ט), ועל ידו נהרגו פ"ה כהנים נושאי אפוד בד ואחימלך כהן גדול וכו', עיי"ש.

והנה בעיר נוב היו הרבה רמזים לעניני דיבור. שם העיר 'נוב' רומז על דיבור, כדמבואר בפסוק "בורא ניב שפתים" (ישעי' נז:י), שתיבת 'ניב' נכתבה 'נוב' [ויעיין במצודת ציון שפי': 'ניב' - ענין דיבור, כמו "נוב חכמה" (משלי י:לא), והוא מלשון "תנובות שדי" (דברים לב:יג), כי הדיבור הוא פרי הלשון, עכ"ל. ובערוך מבואר: מקום אשר יוצא שם הדיבור בבני אדם, ואצל בהמה הוא שפה העליונה].

ושם 'נוב' שפירושו דיבור הולמת לעיר של כהנים, משום שהכהנים נשתבחו במעלת כח הדיבור שלהם, כדכתיב "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו וגו'" (מלאכי ב:ז). ועוד כתוב אודות הכהנים: "ועל פיהם יהי' כל ריב וכל נגע" (דברים כא:ה).

ויעיין במדרש חסירות ויתירות (ישעי' אות קצ"ב, מובא בס' בתי מדרשות ח"ב עמ' ש"ג), דאיתא שם: "בורא ניב שפתים" - 'נוב' כתיב.

'גילוח' תירגם אונקלוס בלשון 'תגלחת', זולת מה שכתוב ב'פ' מקץ דכתיב "ויגלח ויחלף שמלותיו ויבוא אל פרעה" (בראשית מא: יד), ששם תירגם בלשון 'תספורת'.

וכתב ליישב דיוסף נזיר ה', ככתוב ב'פ' וזאת הברכה (דברים לג: טז) "ולקדקד נזיר אחיו". ומעתה קשה, דהרי נזיר אסור בתגלחת [וכבר עמד על כך המהרש"א (שבת קלט.), ותי' דהותר לו מפני כבוד מלכות]. וע"כ דיוסף נזיר עולם דמיקל ראשו בתער כדתנן (נזיר ד.), והיינו רק תספורת ולא גילוח כל השער מעיקרו. ולכן כתב התרגום לשון תספורת דוקא ולא לשון גילוח, עכ"ד.

"וצוה הכהן וחלצו את האבנים אשר בהן הנגע והשליכו אתהן אל מחוץ לעיר אל מקום טמא. ואת הבית יקצע מבית סביב ושפכו את העפר אשר הקצו אל מחוץ לעיר אל מקום טמא. ולקחו אבנים אחרות והביאו אל תחת האבנים ועפר אחר יקח וטח את הבית" (יד:מ-מב). בספר יקרא דאורייתא מובא מהגר"ח קניבסקי שליט"א בס' טעמא דקרא: והנה מדכתיב 'וחלצו' את האבנים 'והשליכו' אתהן 'ושפכו' את העפר 'ולקחו' אבנים אחרות - בלשון רבים, ואילו 'ועפר אחר יקח וטח את הבית' - בלשון יחיד. דרשו חז"ל במתניתין (נגעים פ"ב מ"ו) דהשכן הדר בצידו השני של הכותל המנוגע, חייב לטפל עם בעה"ב בחליצת האבנים ובקיעה ובהבאת האבנים - שניהן חולצין, שניהן קוצעין [מוריידים את העפר מן הכותל סביב לאבנים], שניהן מביאין את האבנים, אבל הוא לבדו מביא את העפר, שנאמר (יד:מב) "ועפר אחר יקח וטח את הבית" - אין חברו מטפל עמו בטיחה.

ונראה לבאר הטעם, משום דחליצה וקיעה היא על כל האבן - גם על הצד שמצד חברו. אבל טיחה א"צ לטוח רק לצד שנראה בו נגע ולא בצד השני, ולכן אין חברו מטפל עמו בטיחה.

"או על הכלי אשר היא יושבת עליו" (טו:כג). ובגמ' (פסחים ג.) איתא: תניא דבי רבי ישמעאל, לעולם יספר אדם בלשון נקיה, שהרי זב קראו 'מרכב' (ויקרא טו:ט) ובאשה קראו 'מושב'. ופירש"י: לפי שאין הגון להזכיר רכיבה ופיסוק רגלים באשה, ואע"פ שהמרכב והמושב שוין בשניהם.

בס' לולי תורתך מסופר: כאשר אירעה תאונה מחרידה בה ניספו כמה אברכים צעירים, ציטט מרן [הגר"א שך] זצ"ל את הגמ' (שבת לג.), בעון נבלות פה צרות רבות וגזירות קשות מתחדשות, ובחורי שונאי ישראל מתיים, יתומים ואלמנות צועקין ואינן נענין, שנאמר "על כן על בחוריו לא ישמח ה' ואת יתמיו ואת אלמנותיו לא ירחם, כי כלו חנף ומרע וכל פה דבר נבלה, בכל זאת לא שב אפו ועוד ידו נטויה" (ישעי' ט:טז).

וסיפר, שבשעתו פגעה יד ה' בעיר פינסק ונפטרו כמה אברכים צעירים בזה אחר זה. תלו בני הקהילה את הקללה בפוחז אחד שהשחית נפש בני הנוער בלשונו הקלוקלת וניבל פיו להחריד. חשבו להפגין מיד ביתו, אך התייראו הואיל ומקורב הי' לשלטונות ולא נרתע ממסירה והלשנה. החליטו שלא יפגינו בגלוי, אבל אם יקרה אסון נוסף תצא ההלויה מרחבת ביתו של אותו פוחז. ואכן, צעיר נוסף נפטר, וכל בני פינסק נאספו להלוויה מרחבת ביתו של הפוחז. בזה אחר זה עלו הספדנים, עוררו את הקהל לצניעות הליכות ושמירת הלשון, וכל ידעו כלפי מה הדברים אמורים. וכצפוי, תבע הלה את הקהילה למשפט בפני ערכאות של נכרים, על שביזוהו ברבים.

בהפתח המשפט, עלה לדוכן לא אחר מאשר רבה הנערץ של פינסק, הג"ר אלעזר משה הורביץ זצ"ל, והודה באשמה. נטל על עצמו את האחריות. הוא שהורה לערוך משם את מסע ההלוויה, שכן התובע אשם בכל האסונות שפקדו את הקהילה, בניבול פיו הביא אסון על משפחות כה רבות!

פקח השופט עינים תמהות: מה הקשר בין אורח דיבורו למיתתם של הצעירים, שאל, התוכל להוכיח את טענתך, הנשמעת כה מוזרה?

והרב אמר: הבאתי אתי דוקומנט, מסמך ... פתח את הגמרא והקריא את הדברים, כשהוא מסתמך על מתורגמן לרוסית. כשהגיע לפסוק, הושיט לשופט תנ"ך מתורגם לרוסית. שמע השופט ועיין בנביא, וקבע שהקהילה פעלה כשורה בהגינה על עצמה, והיתה זו חובתו של הרב לעמוד בפרץ ולעצור את המגיפה!

בענין הט"ז הידוע דאין כח ביד חכמים לאסור דבר המפורש בתורה להיתר בנוגע לחרם דרבינו גרשום

באנציקלופדי' תלמודית (חכ"ה עמ' תרמ"ח, ערך יש כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה) איתא: דבר שמפורש בתורה שהוא מותר, כתבו ראשונים ואחרונים שאף אם הי' ראוי לאסור מדרבנן, לא אסרוהו חכמים, שאין כח לחכמים לאסור דבר שהתורה פירשה אותו להיתר, ואין בכחם להחמיר אלא בדבר שאין בו לא איסור ולא היתר מפורש בתורה, שאין להם לחכמים כח אלא לעשות סייג לתורה, ולעקור דבר המפורש בתורה להיתר אין זה סייג, אלא הרי זו עבירה על דברי תורה, או שאף על פי שיש להם כח לכך, לא רצו חכמים לאסור דבר המפורש בתורה להיתר, שחששו שמא לא יתקבלו דבריהם, כיון שמפורש בתורה להיתר, ואיסור חכמים נראה כ"חוכא ואיטולא" [צחוק והיתול], או שלא רצו לאסור, כדי שלא יאמרו הצדוקים שחכמים עושים תורה משלהם.

יש שכתבו שטעם זה, שאין אוסרים דבר המפורש בתורה להיתר, הוא שלא גזרו חכמים שלא למול בשבת מפני החשש שיעביר את הסכין ארבע אמות ברשות הרבים ויעבור על איסור הוצאה - כשם שגזרו מטעם זה על תקיעת שופר ונטילת לולב וקריאת המגילה בשבת - כיון שהדבר מפורש בתורה שמלים אף בשבת, וכן כשגזרו על סחורה במאכלות אסורים, לא גזרו אלא על הקונה מחבירו כדי להרויח ולמכור ביוקר, אבל מותר למכור לנכרי נבלה שנודמנה לידו, לפי שנאמר בה: "או מכור לנכרי", וכן לא גזרו על עשיית סחורה בה"ב, לפי שנאמר בו במפורש: "וחלב נבלה וחלב טרפה יעשה לכל מלאכה", וכן עוד.

ויש חולקים וסוברים שחכמים אוסרים אף דבר המפורש בתורה להיתר, ואע"פ שלפעמים נמנעו חכמים מלגזור נגד דבר המפורש בכתוב להיתר, לפעמים גזרו - ומכל מקום אין חכמים דורשים מן הכתוב בדרך אסמכתא שדבר המפורש בתורה להיתר אסור הוא - ומהם שכתבו שהדברים אמורים דוקא בדבר הרשות, אבל דבר שעשאו הכתוב מצוה, כגון הלואה ברבית לנכרי, לסוברים כן, או המצוה למלכי בית דוד לדון, אין כח לחכמים לבטלו.

זה שאין כח ביד חכמים לאסור דבר המפורש בתורה להיתר נקרא 'הט"ז הידוע', שהרי הט"ז כתוב כן בשלשה מקומות: באו"ח (סי' תקפ"ח סק"ה), ביו"ד (סי' קי"ז סק"א), ובח"מ (סי' ב').

ועיין בקונטרס 'היתר ומפורש בקרא' להג"ר דוד קאהן שליט"א, מרא דאתרא דק"ק גבול יעב"ץ בברוקלין ומח"ס אהל דוד ועוד, שהאריך בענין הט"ז הידוע בטו"ד.

והנה, בפרשתנו כתוב: "ושחט את הצבור האחת אל כלי חרס על מים חיים" (יד:ה) בספר ילקוט הגרשוני איתא: ראיתי בספר אחד שהקשה בשם הגאון רב שלמה קלוגר ז"ל בהא דקיי"ל (יו"ד סי' י"א) אין שוחטין לתוך הכלים ולתוך מים צלולים, הרי כ' הט"ז (יו"ד סי' קי"ז) בדבר המפורש בתורה להיתר אין כח ביד חכמים לאסור, וכאן מפורש בתורה דשחט הצפור אל כלי על מים חיים. ונלע"ד דדוקא במקום דשייך לגזור ואעפי"כ לא גזרה תורה, שם אין כח ביד חכמים לגזור, אבל במקדש דשום גזירה לא שייך במקדש [ועיין רש"י (מעילה יא.) במתני' יצא לנחל קדרון כו' שאין גזרין גזירות במקדש, עיי"ש]. א"כ אין שום ראי' ממה שהתורה לא גזרה במקום דלא שייך לגזור דלא נגזר אך במקום דשייך לגזור ודו"ק היטב.

הבה נעיין בקושיא אחרת שדנו בה הפוסקים על החידוש של "הט"ז הידוע" - ומובאת בליקוטי החתם סופר (סי' נ"ב) ובשו"ת שואל ומשיב (מהדו"ק סי' קי"ד): לשיטת הט"ז דאין כח ביד חכמים לאסור דבר המפורש בתורה להיתר, איך גזר רבינו גרשום מאור הגולה שלא לישא שתי נשים; הלוא מקרא מלא: "כי תהיינה לאיש שתי נשים" (דברים כא:טו).

ותירץ החת"ס דשאני חרם מאיסור דאע"ג דאין חכמים יכולים לאסור בתקנה מה שמותר בפירוש בתורה, מ"מ אדם האוסר על עצמו בפירוש בתורה, ואדם המחרימ עצמו אם ישא ב' נשים הרי חרמו חל עליו בלי ספק, והנה יש לכל נשיא ישראל וגדול הדור להחרימ ולאסור כמו שאדם נשבע לעצמו, וזה ביאר רמב"ן בקונטרס משפטי החרם שלו (שו"ת מיוחסות סי' רפ"ח), ובתורה בפסוק (ויקרא כו:כט) "כל חרם אשר יחרם מן האדם לא יפדה", שמזה נתחייב יהונתן מיתה לולי שפדאוהו, ופירש שהתירו חרמו של שאול, ע"ש בביאור. ולא אמר ט"ז אלא דאי לא אסרו בחרם רק בתקנה, ליכא לאו ד'לא תסור'.

בשו"ת מנחת אלעזר (ח"א סי' ס"ב) כתב ליישב הקושיא כך: באמת היתה כוונתם דרבינו גרשום מאור הגולה (רגמ"ה) וחכמי דורו בגזירה זאת לתקן עד עולם, ורק מחמת שלא יכלו להוסיף על התורה ולאסור מה שהתורה היתירה בפירוש - "כי תהיינה לאיש שתי נשים וגו"

על כן עשו גדר רק על זמן, וכזה מותר בכל דבר כיון שאינו גוזר רק לזמן - עד אלף החמישי, אבל כיון שכוונתם היתה באמת בודאי עד עולם, רק מחמת שלא יכלו לומר בפירוש עד עולם מחמת שהוא לנגד לשון התורה שהתירה כנזכר, על כן הכריחו לומר לזמן אבל הדורות של אחר אלף החמישי ממילא החזיקו שפיר בהאיסור גם להלאה כיון שבודאי כוונת רגמ"ה היתה כן, ורק מטעם הנזכר כתב רק עד אלף החמישי.

שוב מביא בעל מנחת אלעזר משו"ת שמן וקוח (ח"ב סי' פ"ה) שתירץ שלצורך שעה מותר בדבר שנתחדש לפי העת והזמן, ועיי"ש מ"ש המנחת אלעזר על זה.

בהערה על התשובה הנ"ל כותב המנחת אלעזר: והעירני חכם אחד דלא קשה מ"כ תהיין לאיש שתי נשים" - דבאמת אשמעינן התורה רק הלכה זו ד"לא יוכל לבכר את בן האהובה" דגם עתה לאחר חרם דרבינו גרשום שייך זה כשאחד עבר ולקח שתי נשים [דאנן פסקינן קידושין תופסין בחייבי לאוין, מכל שכן בחומרת רגמ"ה דקידושין תופסין] והתורה אשמעינן אם עשה כן ולקח שתי נשים, "לא יוכל לבכר את בן האהובה על פני בן השנואה" ואינו סתירה לאיסור שגזר רגמ"ה.

ועיין בקונטרס היתר מפורש בקרא שמוסיף עוד דלא מפורש בקרא שהיו השתי נשים נשואות לו בזמן אחד.

שוב מציין את דברי בעל ראשון לציון ובעל תורת חסד מה שכתבו להגדיר סברת הט"ז. ולפי דבריהם לא קשה קושיא הנ"ל, דבשו"ת תורת חסד (או"ח סי' י') הגדיר דברי הט"ז דלא נאמרו אלא בדבר שנאמר בו ההיתר למעשה מפורש בתורה באותו ענין עצמו שרוצים לאסרו [ד.מ. לאסור לתקוע בשופר ביום טוב של ר"ה, גזירה שמה יבוא לתקן כלי שיר, שהרי מפורש בתורה "יום תרועה יהי לכם"], ולא היכא שנכתב בדרך גילוי מילתא וממילא.

ובדומה לזה הגדיר הראשון לציון (חגיגה יז:) את סברת הט"ז דלא נאמרה אלא כשבא הפסוק להתיר ולא כשבא הפסוק לומר דבר אחר שממנו נשמע היתר.

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

TORAH LODAAS

PARSHAS METZORA
© COPYRIGHT 2024
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

נדב בן דבורה לרפ"ש

רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש
פעסא רחל בת דבורה לרפ"ש
צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש

”והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע” (יד:ג)

“And behold, the leper was cured from his leprosy.”

Why is he referred to as “the leper” even after his leprosy was cured?

Hagaon Rav Refoel, ZTL of Hamberg, answered that the Rambam in Hilchos Teshuva writes that a complete Teshuva can only be accomplished once the person finds himself in the same situation that he had been in previously when he succumbed to sin, but this time he controls his desires and abstains from wrongdoing.

Therefore, even if the leper - who was afflicted with leprosy because he had spoken Loshon Hora - feels remorse for his sins, his atonement is not complete until he leaves his imposed isolation and rejoins society, and then refrains from *Loshon Hora*.

It is for this reason that the Torah still refers to him as a leper even after the physical symptoms disappear, because he has not achieved complete forgiveness until he mingles among people and does not succumb to *Loshon Hora*.

”ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם” (יד:לד)

“I will place the leprous infliction in houses in the land you inherit.”

Rashi notes that the declaration that inflictions will be brought upon them was considered good tidings.

Why was this considered good tidings?

Some Meforshim explain that the positive lesson from this was that Klal Yisroel saw from this that they are so closely bound to Eretz Yisroel that their sins can cause leprosy in the land itself.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

The Haftara for Parshas Metzora begins with the story of the four *Metzora'im* who were outside of the walls of the city of Shomron that was occupied by Aram, and they realized that they had a choice: either to remain there and definitely die of starvation, or to enter the city and either be killed immediately or be given food and survive. They

chose to enter the city where they found the army of Aram dead.

The Gemara (*Avoda Zara 27b*) learns from this that in a situation of definite danger to life, if there is an opportunity to perform an action that can save the life, but there is a risk of causing the person to die earlier than if nothing was done - it is permissible to perform the procedure and take the chance of potentially saving him at the risk of diminishing his *שעה*.

This ruling is found in *Shulchan Aruch* (Y.D. 155:1) and many Poskim (*Shevus Yaakov III:75*; *Binas Adam, Sha'ar Issur V'heter 73:93*; *Beis Meir, Y.D. 332:1*; *Binyan Tzion I:111*; and *Nishmas Avrohom, Y.D. 155:2:14*).

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Can an *Eved Kena'ani* become *Tomei* through *Nego'im*?
- 2) What can only be performed during the fourth, fifth, eighth and ninth hours of the day?
- 3) May a Kohein inspect *Nig'ei Batim* and *Begodim* of a Chosson during his week of *Sheva Brachos*?
- 4) Which Metzora became a *Geir Toshav*?
- 5) Which four people contracted *Tzara'as* from one person?
- 6) For how long was Uziyahu a Metzora?
- 7) How did Bnei Yisroel benefit from *צרעת בגדים*?
- 8) Which non-Jew, mentioned in this week's Haftara, had descendants who taught Torah in public?

ANSWERS

- 1) Yes (Rambam, *Hilchos Tumas Tzara'as 9:1*).
- 2) Inspecting *Nego'im* (*ibid. 9:6*).
- 3) No (*ibid. 9:8*).
- 4) Na'aman (*Gittin 57b*).
- 5) Geichazi and his three sons contracted the *Tzara'as* of Na'aman (*Sota 47a*).
- 6) 26 years (*Sanhedrin 48b*).
- 7) Bnei Yisroel were able to identify which garments that they obtained from the *Mitzri'im* had been used for

Avoda Zara purposes, because those garments were affected by צרעת בגדים (Panei'ach Raza 14:34).

8) Na'aman (see Ba'al Haturim on Shmos 28:7).

ראה זה חדש

The new 'ראה זה חדש' פסח 'כי לו יאה', will be available in local Seforim stores. The הגדה is based on Rav Matis Blum zt"l's original 'ראה זה חדש' פסח, with many more of his עיונים בהלכה and ווערטלאך.

Please contact us at: torahlodaas@gmail.com or 732-364-3017 / 347-210-4727 for more information.

NOW AVAILABLE

The sefer נר מתתיהו is available for purchase:

- in seforim stores

- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood. Please be in touch via email.

The sefer מצא טוב on שמחות and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

The material for this issue has been reprinted from previous years